

BỘ III – Đại Đạo Hái Hoa

Hồi 1

Thiên Hoa Hồ Điệp Hoắc Ngọc Thi

1.

Lãnh Huyết đi qua bờ sông mỹ lệ mà thê lương, vắng lặng, gió thổi lồng lộng. Chàng tiến Tập Mai Hồng về đến nhà Quách Trúc Sáu, đánh thức y dậy, nhìn thấy y vừa ngáp vừa dụi dụi mắt đóng cửa lại, chàng mới yên tâm rời khỏi đó.

Đối với chàng, trong đời này, lần này “khinh công” có thể nói là nhẹ nhất, cũng là đặc ý nhất.

Bởi vì chàng cơ hồ như đang “cưỡi gió mà tới, đạp gió mà đi”, cả người như bập bênh phiêu hốt trong gió.

Trong gió có mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ mái tóc của Tập Mai Hồng, trong gió có đôi mắt sáng lấp lánh như sao buổi sớm của Tập Mai Hồng, trong gió có nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của nàng...

Trong gió, bên cạnh nàng, còn có chàng.

Tuy rằng chàng hoàn toàn không thi triển khinh công.

Sau khi đưa Tập Mai Hồng đến nhà Quách Trúc Sáu, chàng tự nhiên rất yên tâm, điều duy nhất không yên tâm chính là Quách Trúc Sáu ngây ngây ngốc ngốc, chỉ sợ không thể chiếu cố cho vị tam tiểu thư này.

Nhưng chàng không dám lưu lại quá lâu.

Chàng vẫn còn trách nhiệm nặng nề bên mình.

Thiết Thủ còn đang đợi chàng.

Chàng đương nhiên biết Thiết Thủ sẽ đợi, nhưng Lãnh Huyết xưa nay chưa từng để huynh đệ bằng hữu phải đợi mình, lần này đã có thể xem như là một ngoại lệ.

Vì vậy chàng không thể để Thiết Thủ đợi lâu.

Khi rời khỏi Quách gia, trong lòng Lãnh Huyết chợt có cảm giác rất lạ. Chàng thở dài, cho rằng đó là cảm giác lưu luyến không nỡ rời xa, bèn ngẩng cao đầu, sải chân bước đi thật nhanh.

Chuyện lớn chưa xong, không thể bị tình cảm níu kéo.

Vì thế chàng không chần chừ, đi một mạch rời khỏi đó trong ánh mắt ngây dại của Tập Mai Hồng.

Nhưng lần này chàng đã sai lầm, lúc chàng quay đầu rời khỏi nơi ở của Quách Trúc Sáu, chàng đã phạm phải một sai lầm không thể nào bổ cứu.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã sục sạo tìm kiếm trong khu mộ cả hai canh giờ, ngoại trừ tử thi, còn có một số quan tài không, nhưng cũng chẳng có phát hiện gì đặc biệt.

Trời đã gần sáng.

Nghi vấn trong lòng hai người thì vẫn không thấy ánh sáng.

Quách Thương Hùng rốt cuộc đã phát hiện được điều gì ở đây?

Lẽ nào chính là phát hiện những quan tài không này? Quan tài vốn để cho người chết nằm, nhưng chỉ có quan tài, không thấy người chết, liệu có phải hơi bất bình thường không?".

Người chết đi đâu rồi?

Khắp nơi trong mộ trường đều có người chết. Có một số vì bị mưa đập gió vùi, nên quan tài nứt toác ra, khiến thi thể lộ ra, có một số bị nước và bùn đất đùn lên, đến nỗi phơi cả chân tay người chết ra ngoài. Có một số còn bị dãi lang dãi khuyển đào bới, thi cốt bị kéo hẳn ra, thậm chí còn bị lũ đào trộm mộ bới lên, vứt thi thể ra đất... những quan tài không này, liệu có phải là của những thi thể đó?

Lãnh Huyết và Thiết Thủ đều không biết.

Có lẽ đêm mà Quách Thương Hùng phát hiện bí mật đó, những quan tài trống không này không phải là quan tài rỗng, mà chứa những vật rất đặc biệt.

Trong quan tài không lưu lại bất kỳ dấu vết gì, ngoại trừ hoàng thổ, xú khí, bạch cốt và mấy mảnh y phục cũ với một chút nước chảy ra từ thi thể người chết.

Rốt cuộc trong đó đã chứa những gì?

Thiết Thủ và Lãnh Huyết cũng không thể trả lời câu hỏi này.

Lẽ nào bí mật không ở những cỗ quan tài bị quật lên đó, mà ở trong những cỗ quan tài đang chôn sâu dưới đất kia?

Nghĩ tới đây, Thiết Thủ và Lãnh Huyết chỉ biết cười khổ, mộ trường này ít nhất cũng phải có một vạn quan tài thi thể từ trước đến nay, có một số đã bị bùn đất đùn lên, làm quan tài vỡ tung, thi thể chìm sâu vào lòng đất và sớm bị phân hủy từ lâu, nếu bảo

hai người bọn họ đào từng cỗ quan tài lên, chỉ sợ không mất một hai năm thời gian mới là chuyện lạ. Cho dù khai quan quật mộ có thể điều tra được chân tướng, nhưng hương dân làm sao có thể để cho người khác tùy tiện đào mộ tổ tiên của mình lên như thế?

Thiết Thủ và Lãnh Huyết tự nhiên không thể giải quyết được chuyện này.

Nhưng hai người có thể khẳng định một chuyện.

Nếu có người chôn ở đây những thứ quan trọng hoặc không muốn bị người khác phá hiện, vậy thì trong đồng mộ mả loạn xạ này, dù người người chôn thứ đồ xuống cũng khó mà nhận ra được mình đã chôn ở đâu, trừ phi đó là một nơi cực kỳ dễ nhận hoặc giả có dấu hiệu gì đó.

Những người cao minh không bao giờ đem dấu những vật quan trọng vào những nơi ẩn mật hoặc có điểm gì đặc biệt, cũng giống như một người thông minh tuyệt đối không giấu châu báu kim ngân của mình dưới gầm giường vậy.

Mà ký hiệu dễ nhận ra nhất, lại không sợ bị lẫn lộn, càng không dễ bị người khác phát giác trong mộ trường này chỉ có một thứ.

Bia mộ.

Người chết đều có bia mộ, cũng giống như người sống đều có tên vậy.

Đương nhiên cũng có người sống mà cả tên cũng không có, những người này khi chết đương nhiên cũng không có bia mộ.

Có một số người chết đi, mộ phần được xây dựng thập phần hoa lệ, chiếm cả khoảng đất rộng, hùng cứ trên cao, mộ trí khắc chi chít những chữ lớn chữ nhỏ thuật lại công đức của người chết lúc sinh tiền (đương nhiên vì giấu ác khoe thiện, nên những sai lầm tất nhiên là không được khắc lên), chết rồi vẫn còn muốn làm quý bá vương. Kỳ thực, trải qua ngàn năm sau, thi thể của người đó sẽ trôi dưới lòng đất đến một mộ phần vô danh vô tính nào đó cũng không thể liệu trước được.

Rất hiếm có người nào nhàn rỗi để đi đọc tên trên từng bia mộ một, vậy mà Lãnh Huyết và Thiết Thủ đến cả mộ chí cũng không bỏ qua.

Bởi vì bọn họ từng nghe Quách Thu Phong nói, vào đêm trước khi Quách Thương Hùng ngộ nạn có kể cho y nghe về bí mật mình đã phát hiện được, ngoại trừ bí mật trong quan tài, hình như còn có một bí mật khác.

Bí mật của bia mộ.

2.

Bia mộ có bí mật.

Nhưng Lãnh Huyết và Thiết Thủ đều không phát hiện ra được gì.

Lúc này trời đã sáng bạch.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết không chỉ chú ý đến bia văn, mộ huyết mà thậm chí cả chất đá của tấm bia họ cũng rất lưu ý. Quách Thương Hùng ôm một tấm bia vô danh mà chết, trên tấm bia đó có khảm một thứ ngọc thạch gọi là “Thiểm Sơn Vân”.

Cả hai càng chú ý xem có hố chôn bia nào mới bị đào lên hay không, đồng thời cũng kiểm chứng xem có phải tấm bia mà Quách Thương Hùng ôm lúc chết có phải ở đây hay không?

Kết quả là, không có loại ngọc thạch đó. Và do trộm mộ, nước xói mòn, bùn đất dồn lên nên những hố chôn bia ở đây rất nhiều, không biết là mới hay là cũ, mà cũng không thể phân biệt được hố nào là mới, hố nào là cũ.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết giờ mới biết được trong câu nói “Phàm là những chỗ khả nghi, Du đại nhân và tại hạ đều đã cho quật lên kiểm tra rồi, nhưng vẫn không có chút kết quả.” của Tạ Tự Cư có bao nhiêu là chán nản và bao nhiêu thất vọng.

Lãnh Huyết và Thiết Thủ bận rộn nửa ngày trời, kết quả là không thu hoạch được gì. Cả hai chỉ muốn ngửa mặt mà kêu lớn, đánh thức những người chết nằm dưới lòng đất dậy giải đáp những nghi vấn trong lòng.

Có điều hai người đương nhiên không làm như vậy.

Nhưng có người đang cao giọng gọi tên họ.

“Thiết nhị gia!”.

“Lãnh tứ gia!”.

3.

Người gọi tên Thiết Thủ và Lãnh Huyết thở hổn hển hà hển hển, rõ ràng là đã chạy cả một quãng đường dài tới đây để tìm hai người.

Người này là Tập Hoạch.

Tập Hoạch là một trính đình ở Tập Gia Trang, ngày ấy khi Thiết Thủ và Lãnh Huyết lần đầu đến Tập Gia Trang, chính là Tập Hoạch đã dẫn đám gia đình cản hai người lại không cho vào.

Tập Hoạch xưa nay luôn là một thủ hạ vừa tinh minh vừa trung thành của Tập Gia Trang.

Tập Gia Trang cách Đại Bá Công Nghĩa Trường không xa lắm, với võ công của Tập Hoạch đương nhiên không đến nỗi phải thở phì phò như trâu thế này, trừ phi là gặp phải chuyện cực kỳ khẩn cấp khiến y phải toàn lực chạy đến”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nghĩ tới đây, lập tức chạy tới.

Tập Hoạch thở gấp, lắp bắp nói: “Không... không không không... không xong rồi... có đại đạo hái hoa... lén vào... lén vào Tập Gia Trang... bắt Tiểu Chân cô nương...”.

Chữ “nương” vừa mới thoát ra khỏi miệng Tập Hoạch, Thiết Thủ đã chớp lấy hai cánh tay y lắc mạnh: “Tiểu Chân cô nương làm sao rồi?”.

Tập Hoạch rống lên thảm thiết như heo bị chọc tiết: “Đau quá!”.

Hai chữ này vừa hay lại nói rất liền mạch chứ không hề lắp bắp.

Thiết Thủ giờ mới giật mình buông tay, nôn nóng hỏi: “Mau nói đi!”.

Tập Hoạch lắp ba lắp bắp: “Đại đại... đạo hái hoa... vào... vào phủ, bắt Tiểu... Tiểu Chân cô... cô nương, nhưng bị... bị... bị...”.

“Bị cái gì?”.

Lòng Thiết Thủ nóng như bị lửa đốt.

Tập Hoạch càng quỳnh lên, gãi đầu gãi tai một lúc mới nói được tiếp: “Bị... bị... bị... trang chủ phát giác... bắt... bắt... gấp... sau... sau... sau đó đánh nhau... đánh... ở Quốc An Các...”.

“Hiện giờ sao rồi?”.

Thiết Thủ gất lên.

Tập Hoạch bị chàng hét lên một tiếng, không ngờ lại nói được một câu hoàn chỉnh.

“Còn đang giằng co trong trang”.

Từ sau sự kiện “Toái Mộng Dao” tứ đại cao thủ của Tập Gia Trang bao gồm trang chủ Tập Tiểu Phong, đại tổng quản Đường Thất Kinh, nhị quản gia Tập Anh Minh, tam quản sự Tập Lương Ngộ toàn bộ đều đã mất mạng. Tập Gia Trang nhân tài điêu linh, Tập Mai Hồng lại không có mặt trong trang, giờ chỉ có một mình Tập Thu Nhai thần trí

vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn chủ trì đại cục, nếu như có cao thủ thừa cơ xâm nhập, đích thực Tập Gia Trang khó mà ngăn cản nổi.

Tập Hoạch lại nói tiếp: “Hai vị... mau mau đi, nếu còn chần chừ... sẽ hỏng hết đó”.

Nhưng từ lúc y mở miệng nói ra câu này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã không còn thấy đâu nữa rồi.

4.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết xông thẳng vào Tập Gia Trang.

Đám hộ vệ bên ngoài chỉ kịp nhìn thấy hai bóng nhân ảnh lao vào như lốc xoáy, chưa kịp quát hỏi thì người đã lao vào trong trang.

Cũng vì điểm này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều thâm tiếc cho Tập Gia Trang không có nhân tài, cả lực lượng phòng thủ cũng không đủ ứng phó.

Tiểu Chân giờ ra sao?

Hai người nghĩ tới đây, thì chợt nghe một người hét lớn: “Dâm tặc, cút xuống đây cho ta! Người thả Tiểu Chân ra, ta sẽ không làm khó ngươi. Người muốn gì ta cũng cho ngươi hết!”.

Thanh âm của người này thê thiết bi thương, phảng phất như có người dùng dao rạch lồng ngực móc tim y ra ngoài mà bóp mạnh vậy.

Chỉ nghe một giọng nói âm dương quái khí cất lên đáp lại: “Nhà ngươi có tiền, ta cũng có tiền, không biết ai nhiều hơn ai đâu? Cô nương đẹp đến độ khiến ta thèm nhỏ dãi thế này, đây mới là lần đầu tiên ta gặp được, làm sao lại buông tha chứ? Người mau bảo đám vô dụng kia lùi lại, ta chỉ hưởng dụng một lát rồi sẽ trả lại, đảm bảo không chết nổi đâu!”.

Người vừa kêu lên lúc nãy lại gầm lên: “Hoắc Ngọc Thi, tên dâm tặc vạn ác kia, ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi!”.

Thanh âm kinh bạc kia cười gằn quái dị: “Người người đều mắng chửi ta như vậy, người không nghĩ ra được thứ gì mới hơn à? Ta bảo này, Tập thiếu trang chủ nhà ngươi trong nhà có một mỹ nhân xinh đẹp nhường này, lẽ nào lại không có ý muốn chiếm đoạt chứ? Nếu đã vậy, sao còn giả bộ chính nhân quân tử, diễn kịch làm gì?”.

Chỉ nghe một tiếng gầm bi phẫn vang lên.

“Người còn bước thêm một bước, mỹ nhân này sẽ thành mỹ nhân chết đó!”.

Tập Thu Nhai có mạo hiểm bước lên phía trước, chính bản thân y cũng không thể biết được, bởi vì đã có một cánh tay đầy sức mạnh đặt lên vai y.

“Nhị công tử, để cho chúng ta”.

Đó là tay của Lãnh Huyết.

Tập Thu Nhai cơ hồ như bật khóc thành tiếng, y đã cố gắng chống đỡ đến tận bây giờ, sự lo lắng và nôn nóng, hầu như đã khiến tinh thần y sụp đổ.

5.

Tập nhị trang chủ Tập Thu Nhai và một đám tử đệ Tập Gia Trang tập trung cả trên hành lang, cửa sổ, mái hiên, vây lấy một người đang thò đầu qua cửa sổ trên căn lầu đối diện.

Người này mặt trắng như được phết một lớp phấn, mũi lệch sang một bên, khoe miệng đang nở một nụ cười ngạo nghễ.

Nhìn tình thế này, người của Tập Gia Trang đang bao vây tên đại đạo hái hoa này trên lầu và Tiểu Chân thì vẫn đang nằm trong tay hắn.

Thiết Thủ thấp giọng hỏi nhanh một câu: “Tên cầu tặc này tên là gì?”.

Tập Thu Nhai nói như rên rỉ: “Thiên Hoa Hồ Điệp Hoắc Ngọc Thi”.

Thiết Thủ ngửa mặt gọi lớn: “Hoắc Ngọc Thi!”.

Bạch diện nhân cười hì hì: “Ta thấy hình như các người lại có thêm hai người nữa tới tiếp viện thì phải, ồ... còn là bộ đầu lão đại nữa cơ à?”.

Thiết Thủ cao giọng nói: “ Lần này Tập Gia Trang không làm gì nổi người, người đi đi, chúng ta không ngăn cản”.

Hoắc Ngọc Thi thoáng ngần người, nhưng lập tức cười khùng khục nói: “Các người cũng biết điều đấy, nhưng mỹ nhân này thì ta phải mang theo, sau khi dùng rồi sẽ trả lại. Người bảo trang chủ của người hãy nhìn điểm này thoáng một chút nhé!”.

Tập Thu Nhai tức giận gầm lên: “Cầu tặc!”.

Thiết Thủ vội ngắt lời: “Được! Nữ nhân người cứ mang đi, chúng ta không truy cứu!”.

Chàng vừa mở miệng, Tập Thu Nhai liền cảm thấy một làn sóng âm bức tới, làm những lời đã ra đến miệng bị đẩy ngược trở lại, không thể phát ra thành tiếng.

Hoắc Ngọc Thi ngây ra, rồi đột nhiên bật cười: “Có giao dịch dễ dàng như vậy hay sao? À, ta biết rồi, các người từ nha môn tới đây...”.

Y cười khẩy hai tiếng rồi nói tiếp: “Ta đi cũng được thôi, nhưng các người phải lùi lại trước. Ta ở trên cao nhìn xuống, chuyện gì cũng thấy rất rõ, không gạt được ta đâu”.

Thiết Thủ trầm giọng: “Lùi lại cũng được, nhưng ta có hai điều kiện”.

Hoắc Ngọc Thi cười nhạt: “Quả nhiên là có điều kiện, thiếu gia ta khi tới đây đã đoán trước được rồi. Có điều kiện gì thì mau nói ra đi, tránh để thiếu gia đây ngứa ngáy tay chân mà động thủ tại chỗ đó!”.

Tập Thu Nhai quát lên: “Tên chó lợn không bằng...”. Lời phía sau lại bị Thiết Thủ ngăn lại không cho nói ra.

“Thứ nhất, để bảo toàn danh dự cho Tập Gia Trang, sau khi người ra khỏi đây, chuyện này không được truyền ra ngoài”.

Hoắc Ngọc Thi thoáng ngây người, rồi cười cười đáp: “Nếu Tập trang chủ thành toàn chuyện tốt này cho ta, bảo ta làm nô làm bộc ba năm cũng được nữa là. Vị cô nương này quả thực đẹp quá đi, ta biết rõ Tập Gia Trang là long đàm hổ huyết mà vẫn liều mạng mò đến, vốn đã không nghĩ đến sẽ còn mạng mà ra khỏi đây rồi. Muốn ta không đem chuyện này nói ra ngoài, thật dễ vô cùng. Người yên tâm, ta tuyệt đối không làm tổn hại đến thanh danh của Tập Gia Trang đâu”.

Rồi y lại bổ sung thêm một câu: “Đại trượng phu đã nói là làm, quyết không nuốt lời”.

Họ Hoắc này trong tình cảnh như vậy mà vẫn còn khoe khoang khoác lác, tự xưng đại trượng phu, quả thật cũng là chuyện hiếm thấy trên đời.

Hoắc Ngọc Thi lại hỏi: “Điều kiện thứ hai là gì?”.

Rõ ràng là y thấy Tập Gia Trang có ý thả người, thái độ cũng cuồng ngạo hơn mấy phần.

Thiết Thủ chột quát lên: “Hoắc Ngọc Thi, người không hiểu thật hay giả vờ không hiểu vậy?”.

Hoắc Ngọc Thi bị chàng mắng cho ngẩn ra: “Cái gì mà hiểu mới không hiểu?”.

Thiết Thủ cười lạnh: “Người đâu phải là ngày đầu tiên lăn lộn giang hồ đúng không. Người muốn ta đều cho cả rồi, vậy ta thì sao? Đại gia đây không cần nhiều, còn nếu để đêm dài lắm mộng thì người đừng có hối hận đấy!”.

Hoắc Ngọc Thi lập tức hiểu ra: “Người muốn tiền?”.

Thiết Thủ ngửa mặt lên đáp: “Có tiền thì quỷ thần cũng có thể kéo xe cho người!”.

Hoắc Ngọc Thi vội nói: “Ta cho, ta cho... ta còn tưởng rằng là gì nữa chứ. Muốn tiền, Hoắc thiếu gia cho người là được chứ gì?”.

Thiết Thủ lạnh lùng: “Nói nhiều vô ích, lấy ra đây!”.

Hoắc Ngọc Thi hỏi: “Bao nhiêu?”.

Thiết Thủ nói: “Thủ túc của ta cũng phải tiêu phải dùng, muốn đổ đầy rượu vào miệng chúng, ít nhất cũng phải tốn hai trăm lượng bạc”.

Hoắc Ngọc Thi nói: “Cũng không phải quá nhiều”.

Nhưng y lập tức lộ vẻ khó xử: “Trong người ta lúc này không mang theo bạc. Bây giờ nợ người trước, khi trở về lấy đủ cho người, đảm bảo không thiếu một phân, còn cho người thêm năm mươi lượng nữa”.

Thiết Thủ trợn mắt nói: “Họ Hoắc kia, đại gia ta đây đâu phải đưa trẻ lên ba cho người lường gạt chứ?”.

Hoắc Ngọc Thi tức giận quát: “Hoắc đại thiếu gia ta đây là vương tôn quý tộc, làm sao lại nuốt lời với tên nha sai như người, làm mất uy danh của mình được chứ?”.

Thiết Thủ hừ nhẹ một tiếng nói: “Tên tiểu tử như người mà cũng nói uy với danh ư. Được rồi! Không đưa thì thôi! Người đâu! Phóng hỏa...!”.

Hoắc Ngọc Thi vội vàng cuống lên: “Được, được... ta đưa, ta đưa. Ta sẽ đưa ngay... ngân phiếu của Đại Đồng Phủ người có lấy không? Ta có mấy tấm đây... cộng lại cũng đến một trăm năm mươi lượng bạc đó... nếu trên người ta mang theo nhiều ngân lượng như vậy để phi thiềm tẩu bích, thì ta đâu phải là kẻ hái hoa, mà là hiệp đạo cướp giàu cứu nghèo rồi”.

Thiết Thủ trầm ngâm giây lát rồi đáp: “Cũng được, ít một chút cũng tạm được. Ngân tiêu người không ném tới đây, để ta lên đó lấy vậy”.

Hoắc Ngọc Thi mừng rỡ nói: “Lão ca người nhường nhịn như vậy thật tốt, sau này ta sẽ không quên ân tình này của người... chỉ cần người bảo đám huynh đệ kia lùi lại xa xa một chút, thiếu gia có tiểu mỹ nhân bên cạnh, thật sự là ngứa ngáy lắm rồi, một khắc cũng không thể kéo dài...”.

Thiết Thủ cười lạnh một tiếng, đang định bước lên.
Hoắc Ngọc Thi đột nhiên quát lớn: “Chậm đã!”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>